

Презъ есенъта на 1187 година императоръ Исакъ Ангелъ се отправи къмъ София, за да се поклони на мощитѣ на Свети Иоана Рилски, наскоро върнати отъ унгарския кралъ Бела. Придруженъ отъ многобройни войски, той смѣташе да продължи въ новъ походъ, за да нападне България отъ къмъ западната страна.

Тежка зима затрупа Хемскитѣ проходи съ дебелъ снѣгъ, изличи планинскитѣ пѣтеки, залели рѣки, изъ друмищата се явиха огромни глутници. Византийскитѣ войски останаха да зимуватъ въ София. Исакъ Ангелъ се върна къмъ топлото очарование на Пропонтида, къмъ радоститѣ на лова и състезанията въ Хиподрома.

Ала презъ пролѣтъта, когато люлякътъ покри съ обилень уханень цвѣтъ Хема, василевситѣ потегли презъ Етрополския проходъ къмъ Търновградъ.

Първата голѣма силна крепостъ, която се изпрѣчи на пътя му, бѣше Ловечъ.

Напраздно войскитѣ на Исакъ се опитваха да сломятъ юначната съпротива на българитѣ. Претѣпкани съ храбри бранници, якитѣ, непристъпни бойници се издигаха въ небесата, сякашъ искаха да стигнатъ надоблачните висоти. А пролѣтнитѣ води на придошлия Осъмъ течеха буйни и гнѣвни, като не позволяваха на врага да го преброди подъ смъртоносния дѣждъ на българскитѣ стрели.

Крепостта се отбраняваше отъ самия царъ Асѣнъ и братъ му Калопетъръ. *братѣта му.*

Три месеца изминаха въ напраздни нападения. Българитѣ бѣха добре снабдени съ храни и оружия. Съпротивата имъ бѣ несломима. Пѣтътъ за Търново мощно защитенъ. Исакъ Ангелъ се надѣваше поне на единъ малкъ успѣхъ, за да може да сключи миръ съ непокорнитѣ българи и да се върне къмъ Цариградъ, където го теглѣше жаждата му за веселби и забави. Той не можеше да живѣе безъ влудяващата наслада на състезанията въ Хиподрома, безъ пантомимитѣ на танцьоркитѣ, безъ радоститѣ на лова.

Не, Исакъ Ангелъ не бѣ роденъ за браненъ животъ,